

Orbán Viktor évértékelő beszéde

2022. február 12. Budapest

Jó napot kívánok, tisztelt Házelnök Úr! Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Régen láttuk egymást, és jó érzés végre együtt lenni. Tavaly ilyenkor a koronavírus-járvány miatt elmaradt a szokásos találkozóink. Nagy is a kísértés, hogy átadjuk magunkat a viszontlátás örömének, pedig komoly dolgokról kell ma beszélnünk, elvégre ötven nappal vagyunk a választás előtt.

Egy országértékelőre készülve mindig két dologgal kell tisztában lennünk: kik vagyunk mi, és miről akarunk beszélni. Ez a mi közösségünknek eddig nem okozott problémát. Nekem személy szerint sem, elvégre az ember tizenhat ellenzékben és tizenhat kormányon töltött év után, öt gyerekkel és öt unokával a háta mögött már igazán tisztában lehet azzal, hogy kicsoda is ő. Mi, akik ma itt összejöttünk, különböző emberek vagyunk, de egy dolog közös bennünk: magyarok vagyunk, akiknek közös szenvedélye Magyarország. Most azonban váratlanul megtudhattuk a baloldaltól, hogy ezt rosszul tudjuk; mi valójában gombák vagyunk. Gombák, akiket sötétben tartanak, és trágyával etetnek. Megtudhattuk azt is, hogy mi, akik ráadásul vidékiek és falusiak is vagyunk, egy keresztretjvényt sem tudunk megfejteni, és a baloldal szerint reggel 10-kor már részek vagyunk és agymosottak is. Megtudhattuk azt is, hogy mivel fideszesek vagyunk, aberrálnak is kell lennünk. Azt is megtudhattuk a baloldaltól, hogy a Fideszben vannak zsidók is, bár kevés. Megtudhattuk azt is, hogy melegek viszont vannak bőven. A baloldal kiszámolta: zsidóból túl kevés, melegből meg túl sok. Rejtély, hogy ez hogy' jött ki. Eltöprengtem azon, amit a baloldal mondott, és arra jutottam, hogy a gomba stimmelhet. Mert ennyi zagyvaságot csak akkor hord össze az ember, ha begombázott. De az is lehet, hogy ez egy stratégia, egy új politikai stratégia. Vérig sérteni az embereket, gúnyolódni a fogyatékkal élőkön, belegyalogni a vidékiekbe, fenyegetni a nyugdíjasokat és lenézni a nőket. Emberemlékezet óta nem beszéltek így a magyarokkal. Az ember nem hisz a fülének. Ha ez stratégia, akkor viszont világszabadalom. De Gaulle-nak lehet igaza: beszélni mindenki tud, a vezető viszont azt is tudja, mikor hallgasson. Akárhogy' is, kínos – nem kicsit, nagyon. Még nekünk is az, mert a baloldal, bár olyan, amilyen, de mégiscsak benne van a nemzetben, mint a balsors a Himnuszban. De odaát még kínosabb. Horn Gyula forog a sírjában, Medgyessy nem győz félrenézni, az SZDSZ-esek zavartan bámulják a cipőjük orrát. Csak Gyurcsányt és Bajnait nem

zavarja, elvégre ők hozták az ország nyakára ezt az egész show-műsort. Ők tették fel maguk elé a színpadra, ne látszódjék, hogy valójában ők készülnek visszatérésre: Magyarország legkorruptabb kormányának vezetői, Gyurcsány és Bajnai – egy gombaszakértővel megerősítve. Ez volna hát a Magyarország kormányzására jelentkező nagy csapat. Ez a baloldal ajánlata Magyarország számára. Az ember nem is tudja, sírjon, vagy nevéssen.

Most már csak az a kérdés maradt, kedves Barátaim, hogy miről fogok ma beszélni. Hazamegy a gyerek a miséről. „Mi volt?” – kérdezik tőle. „Hát a szokásos. Beszélt a pap.” „Miről beszélt?” „A bűnről.” „És mit mondott?” „Ellenezte.” Így vagyok a mondókámmal. Ma délután én is: csak a szokásos, Magyarországnak előre kell mennie, nem hátra. De mi az előre, és mi a hátra? Ez egyszerűnek tűnik, de mi az előre és mi a hátra? Nos, erről fogok ma beszélni.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Önök is átélték, két nehéz évet hagytunk magunk mögött. Világjárvány, népvándorlási hullámok, energiaválság, brüsszeli birodalmi dühkitörések, a hidegháború hűvös lehelete a tarkónkon és a háború nyugtalanító árnyéka Kelet- és Közép-Európa fölött. Ebben a helyzetben kellett megszerveznünk a koronavírus elleni védekezést. Ebben a helyzetben kellett újraindítani a gazdaságot, pótolni a kieső munkahelyeket, támaszt és kapaszkodót nyújtani a fiataloknak, a családoknak és az időseknek. Ez így együtt még gombócból is sok, nemhogy feladatból. Köszönet az emberfeletti munkáért az orvosoknak, ápolóknak, mentősöknek, az oltási kampányok szervezőinek, az operatív törzs munkatársainak! Köszönet Áder János elnök úrnak és feleségének azért a munkáért, amivel a járványban árván maradt gyerekeket segítik. Köszönjük, ezt is köszönjük, Elnök úr!

Barátaim!

Egy ilyen, semmiből lecsapó világjárvány-terhelés próba is, afféle stresszteszt. Mindannyiunkat nyomás alá helyez. Nyomáspróba alá veti az országok politikáját és gazdaságát is. Önök is láthatták, a magyar állam derekasan állta a sarat. A parlament végig ülésezett, megadta a kormánynak a sikeres védekezéshez szükséges mozgásteret és eszközöket, s közben ellenőrzés alatt is tartotta a helyzetet. A járványügyi hatóságok, a kórházak, az oly' sokszor méltatlanul lesajnált és lebecsült magyar egészségügy kiemelkedően teljesített, az államigazgatás, a rendőrök és a katonák összehangoltan, gyorsan, fegyelmezetten dolgoztak. A kormány

egységes és higgadt maradt, az ország cselekvőképessége egy pillanatig sem forgott veszélyben, vagyis a 2011-ben bevezetett új alkotmányos államvezetési rend jól vizsgázott. Európában egymás után estek el a kormányok, szétestek a koalíciók, követhetetlenül változtak a szabályok, és tüntetők ezreit karhatalommal fékeztek meg. Az emberek bizalma lassan, de biztosan elpárolgott. Nálunk nem történt semmi ilyesmi. Itthon sikerült megőrizni, sőt megerősíteni a közbizalmat, mert az emberek többsége szerint Magyarország jól védekezett. Arról is beszélni kell, mert az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy Magyarországra nemcsak a vírus, de a baloldal is rátámadt, azt remélve, hogy megbuktathatják a kormányt. Amikor zárni kellett, nyitást követeltek, amikor nyitni kellett, akkor zárást, diktatúrát harsogtak, külföldi lejárató akciókat szerveztek, kamuvideókat, ál- és rémhíreket terjesztettek.

Barátaim!

Ez súlyos felelőtlenség, vagy még ennél is több. Ne ódzkodjunk az erős szavaktól. Halálos világjárvány idején a családok millióinak félelmét kormánybuktatásra kihasználni minden ítélőszék előtt védhetetlen cselekedet. Mind a kettőnek el is jön majd az ideje: az egyik április 3-án, a másik pedig a Jóisten rendelése szerint.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

2010 óta nemcsak az államot szerveztük át, de építettünk egy új magyar gazdaságot is. Most ez is vizsgázott. 2010-ben úgy döntöttünk, hogy segély helyett munkát adunk az embereknek. Aki dolgozni akar, annak van munka. A vírusjárvány ellenére még soha nem dolgoztak ennyien Magyarországon a rendszerváltás óta, több, mint egymillióval dolgoznak többen, mint a Gyurcsány-kormány idején. Ráadásul nem is akármilyen színvonalon dolgoznak, mert nekünk nemzetközi piacokon is eladható, versenyképes árukat és szolgáltatásokat kell termelnünk. Ez létkérdés, mert ezek külföldi értékesítésére, vagyis exportra támaszkodó gazdaságot építettünk fel. Tavaly sikerült egy újabb brutális rekordot döntenünk. Magyarország exportteljesítménye 119 milliárd euróra nőtt. Ezt úgy kell elképzelni, hogy lakosságszám tekintetében a 95.-ek vagyunk a világon, de exportteljesítményünk a 34. legnagyobb. Az egy főre jutó export tekintetében pedig már 27.-ek vagyunk. Ízlelgezzük.

2010-ben úgy döntöttünk, hogy a kulcságazatokat magyarosítjuk. Ezért a külföldi tulajdont 50 százalék alá szorítjuk a bankrendszerben, a médiában és az energiaszektorban is. Emlékeztetnék

mindenkit: a bankoknál 60, a médiában 66, az energiaszektorban pedig 71 százalékról indultunk, de mára mindenhol többségbe került a magyar tulajdon. A koronajárvány idején – nem kis dolog ez – meg tudtuk tartani azt, amit magyar kézbe vettünk, sőt folytattuk a kulcsvállalatok visszavételét, ezúttal a tiszántúli gáz- és áramszolgáltató került sorra. A kuruc részek már szabadok, most Pannónia következik. Válság ide vagy oda, folytattuk, sőt felturbóztuk a magyar tőke külföldi befektetéseit. Talán emlékeznek rá, azt már korábban eldöntöttük, hogy amennyi profitot kivisznek Magyarországról az itt működő külföldi vállalatok, annyi profitot kell hazahozniuk a külföldön működő magyar cégeknek. Így és csak így lehet egyensúlyban tartani a magyar gazdaságot. Ez ugyan még odébb van, de a járvány alatt sem fordultunk vissza, előre mentünk, és nem hátra. A Mol terjeszkedik, Lengyelországban is vásárolt 417 benzinkutat. Az OTP ott van az egész Balkánon. Magyar vállalat építheti a 270 millió lakosú Indonézia útdíj-rendszerét. Csehországban a Magyar Villamosművek 1 millió 600 ezer fogyasztót lát el energiával. De van már magyar baromfifeldolgozó Vietnamban, takarmányüzem és gumibitumen-gyár Oroszországban, és magyar tulajdonú távközlési cég Albániában és Montenegróban is. Hajrá, Magyarország!

Ez nem kevés, de én a magyar gazdaság válság alatti legnagyobb teljesítményének azt tartom, hogy a járvány alatt a családoknál sem kellett behúzni a kézféket. Sőt, megkezdődött a 25 év alattiak adómentessége, a családok kézhez vehetik az adóvisszatérítéseiket, és a tizenharmadik havi nyugdíj is megérkezett a napokban. A tizenharmadik havi nyugdíj nemcsak gazdasági fegyvertény, de valódi jóvátétel is. Azt adjuk vissza, amit a Gyurcsány–Bajnai-kormány elvett. Török gyerek megvágta, magyar gyerek gyógyítja. 12 évig dolgozott az ország, hogy a baloldal történelmi bűnét jóvátegyük. Becsüljük meg. A külhoni magyarok is megtapasztalhatták, hogy nemcsak napsütésben, de baj idején is hozzánk tartoznak. Az ő programjaikat is folytattuk, a határon túl már 170 új óvodát építettünk, és 790-et újítottunk fel. Hajrá, magyarok!

És ahogy 2010 óta mindig, a válság alatt is a saját utunkat jártuk, a gazdaság újra indításához nem a brüsszeli recepteket, hanem a Matolcsy–Varga-féle gyógymódot alkalmaztuk, nem a fékre léptünk, nem húzódtunk fedezékbe, hanem kanyarban is bátran előztünk. Kockázatot vállaltunk. A kockázat mértéke nem volt csekély, de tudják, igazság szerint sohasem az. A gazdaságpolitikában a tutisták előbb-utóbb mindig a sor végén kötnek ki. Olyan ez, mint a biciklizés. Ha nem tekered, eldől. Hát, ez nem dőlt el. 2021-ben már 7 százalékkal növekedtünk, és bőven ledolgoztuk a járvány miatti visszaesést. Egy évertékelő bármilyen száraz is, Hölgyeim és Uraim, a számok nyelvén is beszélni kell. Az államadósságot sikerült 80 százalék

alatt tartani, és az év végére 77 százalékra szorítjuk vissza. Közben Franciaország államadóssága 115-re, a spanyoloké 120-ra, az olaszoké pedig 154 százalékra nőtt. És az is megtörtént, amit kevesen gondoltak volna, én például biztosan nem, Ausztria államadóssága megelőzte Magyarországot. A járvány ellenére a minimálbér 2022-ben 20 százalékkal nő, a munkát terhelő adót pedig 4 százalékkal csökkentettük. Tető alá hoztuk a nagy nemzeti megállapodást, amely magában foglalta a szakszervezeteket, a munkaadókat, a kormányt és a megállapodást szentesítő parlamentet is. Kivéve persze a baloldalt, amely semmit sem szavazott meg. Arra kérem Önöket, hogy a választás napján jusson eszükbe, hogy a baloldal nem szavazta meg a védekezés alapjául szolgáló koronavírus-törvényt. Nem szavazta meg a hitelmoratóriumot. Nem szavazta meg a minimálbér-emelést. Nem szavazta meg a családiadó-visszatérítést. Nem szavazta meg a 25 év alattiak adómentességét. És nem szavazta meg az adócsökkentéseket sem. Remélem, a választáson meg majd a választók nem szavazzák meg őket. Kérem, emlékezzenek arra is, hogy a Gyurcsány–Bajnai-kormány egészen más utat járt, mint mi. Ők hátrafelé mentek. Elvették a tizenharmadik havi nyugdíjat, elvettek egyhavi fizetést, egy év gyest, megszüntették az otthonteremtési programot, a családok adókedvezményét is, fizetőssé tették az egészségügyet is, kétszeresére emelték a villamosenergia, háromszorosára a lakossági földgáz árát. De jön még a kutyára dér, most, április 3-án Önök nyújthatják be nekik a számlát. Summa summarum, kellő szerénységgel, de magabiztosan mondhatjuk, hogy még a járvány idején sem adtuk fel a céljainkat, ezért Magyarország a mostani válságból erősebben jön ki, mint ahogy oda belementünk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ami a jövőt illeti, súlyos kérdések jönnek szembe. Lesz-e háború? Lesz-e pénz? Lesz-e újabb járvány? Lesz-e újabb migrációs hullám?

Lesz-e háború? Most mindenki erről beszél. A helyzet komor és törékeny. Önök is ismerik a térképet, Magyarországot instabil régiók veszik körül: a Nyugat-Balkán és Ukrajna. A Balkánon ott vannak a nagyfiúk is: az Egyesült Államok, az Európai Unió, Oroszország, a törökök. És mindez a mi határainknál. Ne feledjük, Bosznia 70 kilométerre van Magyarországtól déli határaitól, és ma is 665 magyar katona állomásozik a Balkánon. A Balkán megbékítésének és megnyugtatójának receptje egyszerű: gyors EU-tagság, kiegyezés Szerbiával és európai uniós Marshall-terv. Kár, hogy nem ez történik. Magyarország az elmúlt években megerősödött. Ezért mondom Önöknek, hogy nem fogjuk ölbe tett kézzel nézni, hogy a rossz

nagyhatalmi politika károkat okozzon a szomszédunkban. Se Berlin, se Brüsszel nem csinálhat Balkán-politikát a magyarok ellenében, de még nélkülünk sem. Nem fogadunk el olyan brüsszeli döntéseket, amelyek ellentétesek Magyarország érdekeivel. És miután Magyarország érdeke a béke, a gazdasági fejlődés és a térség beemelése az Európai Unió keretei közé. Szóba sem jöhet szankció, büntetőpolitika, kioktatás vagy bármilyen más, nagyhatalmi arrogancia. Nem a Balkánról, hanem a Balkánnal kell beszélni, és velük együtt kell cselekedni. A Balkán, mint mindig, most is végtelenül komplikált, de a mindenkinek elfogadható, békés rendezés igenis lehetséges. Ennél azonban sürgetőbb Oroszország és Ukrajna konfliktusa. Magyarország érdekei itt is világosak. Legelőször is el kell kerülni a háborút. Ezt nemcsak a humánus, hanem a magyar érdek is mondatja velünk. Gondoljanak bele: háború esetén százezerszám, akár milliós nagyságrendben érkeznének menekültek Ukrajnából, és az alapjaiban rajzolná át Magyarország politikai és gazdasági helyzetét. Emlékezzenek a kilencvenes években a volt jugoszláv területekről érkeztek több tízezeren, és az sem volt könnyű. Ukrajnából sokkal többen jönnének, alighanem a visszatérés reménye nélkül. Mi a békéért dolgozunk, de természetesen a kijelölt állami szervek megkezdték a felkészülést. Háborús végkifejlet esetén is rendelkezünk megfelelő forgatókönyvvvel és akciótervvel.

Hölgyeim és Uraim!

Magyarország méretéből, katonai és gazdasági erejéből fakadóan nem vagyunk képesek döntő vagy akárcsak mellőzhetetlen befolyást gyakorolni az Európai Unió, a Nyugat és Oroszország kapcsolataira. De ez nem ok a tétlenségre. Nyílt lapokkal játszunk, és sohasem rejtettük véka alá, hogy Brüsszel stratégiáját elhibáztuk, az Oroszország elleni szankciókat pedig zsákutcának látjuk. Meggyőződésem, az Oroszországgal való gazdasági együttműködés nélkül Európa továbbra is vérszegény és sápatag. Az együttműködéstől elzárkózni, a hatalmas gazdasági lehetőségeket teljesen átengedni a kínaiaknak stratégiai hiba. De az elmúlt években én is beláttam, hogy az Európai Unió külpolitikai irányvonalát nem tudjuk megváltoztatni, és így felesleges vitatkozás helyett inkább kidolgoztunk és működtetünk egy magyar modellt. NATO- és európai uniós tagok vagyunk, és közben kiegyensúlyozott politikai viszonyt és gazdasági kapcsolatokat ápolunk Oroszországgal. A magyar példa bizonyítja, hogy ez lehetséges.

Hölgyeim és Uraim!

A háború, ha hideg, ha forró, a Kelet–Nyugat feszültség és konfliktusok eddig csak bajt, szenvedést és súlyos veszteséget hoztak Közép-Európának és Magyarországnak. Érthető, ha nem akarunk még egyszer belelépni ebbe a folyóba. Ezért vállalkoztam békemisszióra Moszkvában. A befagyott kapcsolatok jegét fel kell törni, és utat kell nyitni a tárgyalásoknak. Igaz, hogy Magyarországnak nincs atommeghajtású jégtörő hajója, de csákányunk azért van, és néha egy repedés is elég, hogy felszínre törjön a józan ész. Mindannyiunk javát szolgálja, hogy ma már az európai vezetők egymásnak adják a kilincset Moszkvában. Mi, magyarok persze azt is megtanultuk, hogy a biztonság nem barátság, hanem erő kérdése. Ebből két dolog következik. Először is mindig megfelelő szélességű és mélységű területnek kell lennie Magyarország és Oroszország között. Ez ma Ukrajna, amelynek függetlensége és életképessége ezért – ezért! – közvetlen magyar érdek. Másodszor: Európa katonai ereje legyen legalább összemérhető Oroszországéval; amíg ez nincs így, az európai népek biztonságáról nem mi, európaiak, hanem az amerikaiak és az oroszok fognak dönteni. Ezért Magyarország támogatja, hogy európai katonai képességeket és közös véderőt alakítsunk ki. Ennek jegyében belevágtunk a modern magyar hadsereg és a hozzá tartozó hadiipar építésébe. Sajnos még nem értünk el áttörést. A hadiipart még össze kell kapcsolni a gazdasággal, be kell kötni az egyetemeket, a kutatóintézeteket és innovációs parkokat is, és persze kellene a fiatalok, akik készen állnak szolgálni, és ha kell, megvédeni a hazát. A most kézhez vett fegyverpénz ugyan jól kifejezi a megbecsülésünket és komoly elismerés a társadalom részéről, de önmagában nem elég. Sok munka vár még ránk. Szükségünk van saját erőre, szükségünk van saját nemzeti hadseregre. Senki, egyetlen szövetségünk sem fogja a saját bőrét vásárra vinni Magyarorszáért a magyarok helyett. NATO-tagság ide vagy oda, nincs olyan szövetséges a világon, aki helyettünk védené meg a hazánkat. Mellettünk, velünk talán, de helyettünk biztosan nem. Ha nem vagyunk elég erősek, akkor Magyarország nem lehet biztonságban. Clint Eastwoodtól tudjuk: ha fegyver van a közelben, jobb, ha a mi kezünkben van.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Lesz-e pénz? A Vaslady azt mondta: a szocialistákkal az a baj, hogy mindig kifognak a mások pénzéből. S valóban: először magas adókkal elveszik a pénzt azoktól, akik megdolgoztak érte, ezt gyorsan elköltik, ezért hiteleket kell felvenni, amit abból a pénzből akarnak visszafizetni, amit a még magasabb adókkal megint az emberektől vesznek el. A végén az adók is és az adósság is az égben, a nagy súly alatt összeroppanó gazdaság pedig a földön. Munkanélküliség, megszorítások, adóssághegy, IMF, nincs pénz. Ha a baloldal kormányoz, nincs pénz. Mindig

ez a nóta vége. Ma azonban sok ezer milliárdnyi fejlesztés fut, a szegények száma és a szegénység mértéke csökken, a középosztály pedig erősödik. A minimálbér ma magasabb, mint az átlagbér volt a Gyurcsány- és Bajnai-kormány idején, vagyis van pénz, és ha folytathatjuk a kormányzást, akkor lesz is. A vidékfejlesztésre például háromszor annyit fogunk költeni, mint eddig. A munkaalapú gazdaságban a pénz munkából lesz. Az adók alacsonyok, a jövedelmek nőnek, az emberek vásárolnak, és befektetnek, megéri dolgozni. Már tust is húzhatnánk a cigányokkal, ha nem horpasztotta volna be az európai gazdaságok oldalát az infláció, magyarul az árak emelkedése, ami köztudottan viszi a pénzt. Az Egyesült Államokban 40 éves csúcsra, 7,5 százalékra futott fel, és vannak európai uniós országok, ahol az infláció már 10 százalék felett jár. Nálunk is ez lenne a helyzet, ha nem védenénk folyamatosan a családokat. A rendkívüli helyzet rendkívüli döntéseket követelt, ezért mi nem néztük tétlenül az árak vágatását, hanem bevezettük a négy stop politikáját: rezsistop, üzemanyagár-stop, kamatstop és élelmiszerár-stop. Ilyen harminc éve nem történt Magyarországon. Ma úgy áll a helyzet, hogy az Európai Unióban az áram ára nálunk a legalacsonyabb, a gáz ára pedig a harmadik legalacsonyabb. A rezsicsökkentés működik, éppen most veszi át tőlünk Franciaország és Spanyolország. Az üzemanyag ára nálunk az ötödik legalacsonyabb. Ma 480 forintot fizetünk, árstop nélkül jóval 500 forint felett járnánk. Az árstop itt is bevált, ezért három, további három hónappal meghosszabbítjuk. A kamatstop megvédi a lakás-jelzáloghitellel rendelkező családokat, az élelmiszerár-stop pedig mindenkinek, de leginkább a kispénzű embereknek segít.

Hölgyeim és Uraim!

A rezsicsökkentés 1,5 százalékkal, az üzemanyagár-stop fél százalékkal, az élelmiszerár-stop 0,9 százalékkal csökkenti az inflációt. Az unió most kiadott, friss jelentése szerint az infláció Magyarországon idén 5,4, jövőre 3,6 százalék lesz, amit a béremelések mértéke jóval meghalad, és meg is fog haladni. Pénz tehát lesz, mert Magyarország a jövőben is dolgozni fog. A családtámogatásokat megőrizzük, sőt kibővítjük. Nem teszünk le arról, hogy a gyermekvállalás pénzügyi nehézség helyett inkább kedvező anyagi helyzetet teremtsen. Lesz gyerek, lesz pénz, és megvédjük a családokat. Erre van az előre!

Hölgyeim és Uraim!

De az infláció ügyében van itt még egy bökkenő, egy fekvőrendőr. Úgy hívják: Brüsszel. Liberalizálták a gáz- és árampiacokat, de a hektikus kilengéseket mérséklő jogszabályokat nem

dolgozták ki, és nem vezették be. Ezzel kiszolgáltatották Európát a pénzügyi spekulánsoknak. Ez súlyos hiba, mert az energiaárak felelnek az infláció 50 százalékáért. Óriási csatát vívtunk, hogy Brüsszel minősítse végre fenntarthatónak az atomenergiát és a földgázt. Végül sikerrel jártunk, de sok időt vesztettünk, és az árak alakítása már kicsúszott a brüsszeli bürokraták kezéből. Lépéseik elégtelenek és megkésették, a már kialakult válságot nem oldják meg. Ezért a magas energiaárak – mostani tudásunk szerint – még évekig velünk maradnak. Még szerencse, pontosabban Szijjártó Péter rámenősségének és vagányságának köszönhető, hogy mi időben és jó gázszállítási szerződéseket kötöttünk az oroszokkal. Ám Brüsszelben a baj nem csökken, Barátaim, hanem nő. Mentőmellény helyett most egy malomkővet kaphatunk a nyakunkba, mert egész Európában büntetőadót készülnék bevezetni a lakás- és gépkocsitulajdonosokra. Abszurd, hogy a tagállamoknak a magas árak mellett még külön Brüsszellel is hadakozniuk kell. Ideje, hogy valaki kimondja: Brüsszel terve, amely az energiaárak emelésével akar védekezni a klímarombolás ellen, megbukott. Megbukott, mert tönkreteszi az európai vállalkozásokat és az európai családokat is. Zsákutca. Új terv kell!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Nézzük, ezek után lesznek-e újabb járványok. A világnak ma azzal kell együtt élnie, hogy a népvándorlások kora mellé beköszöntött a járványok kora is. A járvány világméretűvé terebélyesedett, életet követelt, megtámadta a munkahelyeket, és megbénította a világgazdaságot. Bennünket sem kímélt, de mi legalább az elsők között ébredtünk. Európában elsőként nálunk alakult meg az operatív törzs. Elsők között szereztük be a lélegeztetőgépeket, és készítettük fel a kórházakat a járványbetegek fogadására. Elsők között szereztük be a szükséges vakcinákat, elsők között oltottuk be az emberek több, mint felét, és elsők között indítottuk újra az országot. Úgy tűnik, mára túl vagyunk a nehezen. Menetközben mély átalakításokat hajtottunk végre a kórházak világában. Rendbe tettük az orvosi béreket, felszámoltuk a hálapénzt, elválasztottuk a magán- és az állami ellátást, s mindezt az orvosi kamarával kötött megállapodás alapján békében, egyetértésben, egy világjárvány kellős közepén. Köszönet érte! Már a járvány idején megkezdttük a hazai egészségipar fejlesztését. Ma már mi gyártjuk azt, amire szükségünk van vagy lehet egy újabb járvány idején: maszkok, lélegeztetőgépek, gyógyászati segédeszközök. A legnagyobb falat persze a Debrecenben épülő vakcinagyár, 55 milliárd forint, amely az év végén már munkába állhat.

Barátaim!

Azt senki sem garantálhatja, hogy a sok millió szállal összekötött globális gazdaság idején nem törhetnek ki újabb és újabb járványok. De azt garantáljuk, hogy a magyar egészségügy és gyógyszeripar, ha szükség lesz rá, teljes fegyverzetben fogadja majd az újabb járványokat.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

S végül lesz-e újabb migránshullám a határainknál? Nemcsak lesz, van is. Naponta több százan próbálnak erőszakkal Magyarország területére lépni. Tavaly 122 ezren, idén januárban pedig már több, mint 12 ezren. Egy ideig abban reménykedhettünk, én magam is, ha sikerül gyorsan lezárni a határainkat, a migránsok is belátják, nem érdemes a magyar határnál próbálkozniuk. Nem látták be. Ennek az lehet az oka, hogy Magyarország ugyanúgy, mint egykor, ha akarjuk, ha nem, ha tudatában vagyunk, ha nem, valójában a belső európai, leginkább német területek végvára, és a migránsok éppen oda igyekeznek. A végvárak élete sohasem volt könnyű. Eddig több, mint 600 milliárd forintot költöttünk a határok megvédésére. 600 milliárd forintot! A migránsválság előtt ezt a rengeteg pénzt belepumpálhattuk a gazdaságba, vagy éppen odaadhattuk a családoknak. Ma védekezésre kell fordítanunk. Hunyadi a szultán csapatait állította meg Nándorfehérvárnál, mi pedig Soros György csapatait állítottuk meg a déli határainkon. De éppen Nándorfehérvár példájából azt is tudjuk, hogy egyetlen diadal önmagában nem old meg semmit, és Nándorfehérvártól könnyen el lehet jutni Mohácsig. A határvédelem állandó készenlétet, szívósságot és kitartást követel. Nehéz, nagyon nehéz munka. Ráadásul hátul is kell lennie a szemünknek, mert Brüsszel felől sem lehetünk nyugodtak. Ott gyülekeznek Soros György ügynökei, a harminc ezüstért mindenre kapható júdások, a nemzetállamokat ellenségnek, de legalább is meghaladandó maradványnak tekintő írástudók, szakértők és tanácsadók siserahada és persze a mindenben, így a migrációban is pénzt szimatoló globális tőke farkasai. Ők mind azon dolgoznak, hogy az inváziót, Európa elárasztását természetes állapotként, mint megállíthatatlan történelmi szükségszerűséget fogadtassák el velünk. Van, ahol már sikerrel jártak. Az olasz határ olyan lyukas, mint egy tézstaszűrő. A franciák feje éppen csak a víz felett. A németek pedig nemes egyszerűséggel bevándorlóországgá nyilvánították magukat. Afganisztánt feladtuk, Afrikában is óriási a népességtöbblet, hullámai bármikor átszaphatnak a Földközi-tengeren. A keresztény Európa saját belső gyengeségei és a külső csapások ereje miatt nagy bajban van. Úgy látszik, magam is úgy látom, a latin kereszténység Európában már nem is tud megállni a saját lábán. Az

ortodoxia, a keleti keresztényekkel kötött szövetség nélkül aligha éljük túl a következő évtizedeket. Ceterum censeo, Európának szüksége van a Balkán népeire.

Barátaim!

Kérem, vessük jól az eszünkbe, a magyar védvonalak csak addig állnak a határon, amíg mi vagyunk kormányon. Gyurcsányék világossá tették: „A migránsok nem bántanak senkit, sőt egy-két generáció alatt ők is magyarrá válnának, ezért az a fontos, hogy akik ideérkeznek, érezzék jól magukat.” Ha hagyjuk, hogy a migránspárti brüsszeli bürokraták kormányra segítsék a Gyurcsány-show egyszerre nevetséges és veszélyes szereplőit, akkor meg fogják nyitni a határokat. S ha egyszer beengedik őket, többet nem lehet visszacsinálni. Lesz itt olyan nyílt társadalom, hogy még az unokáink is nyögni fogják, ha még itt lesznek egyáltalán.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Talán itt érdemes beszélnem arról is, miért örülünk két malomban mi és Brüsszel, illetve a nyugat-európai értelmiségi kaszt, szakértők, politikacsinálók és véleményvezérek világa. Merthogy két malomban örülünk, az nem kétséges. Mást tekintünk Európa értékes hagyományának, mást gondolunk a nemzetek, a nemzetállamok jövőjéről, mást a globalizációról, és most már mást gondolunk a családról is, sőt oda jutottunk, hogy a társadalom bináris, nőre és férfire épülő szerkezetéről is mást gondolunk. S ezért, hogy ez így van, márpedig így van, elkerülhetetlenül másfajta jövőt képzelünk, és kívánunk magunk és gyermekeink számára is. És szeretném világossá tenni, hogy mi itt nem fogunk engedni. Április 3-án egy népszavazással fogjuk megvédeni a gyermekeinket, az apa férfi, az anya nő, a gyerekeinket pedig hagyják békén!

Nem az együttérzésükre vágyom, de az igazság az, hogy harminc éve dolgozom velük, és úgy látom, ez a személyes megfigyelésem, hogy a különbségek mélyén az lapul, hogy mi teljesen másként éltük meg, és ezért másként is értelmezzük a hidegháború végét, mint ők, a szovjetek által meg nem szállt nyugati országok, ideértve Amerikát is. Itt van az eb elhantolva. Arról van szó, hogy ők nem éltek diktatúrában, a szabadságot pedig – ahogy Márai mondta – örökölték. Mi viszont benne éltünk, mármint a diktatúrában, a szabadságot pedig nem kaptuk, hanem megharcoltunk érte. Nem becsüljük le a nyugatiak hozzájárulását, de számunkra világos, mint a nap, a hidegháborút a lengyelek, a csehek, a magyarok, a németek, a bolgárok, a

románok, az észtek, a lettek, és a litvánok nyerték meg, vagyis mi. Mind tudjuk, hogy az antikommunizmus és a nemzeti eszme nyerte meg a hidegháborút azzal, hogy helyreállította a nemzetállamokat. Szerintünk a nemzet győzött az osztály felett, az Isten-hit az ateizmus felett és a magántulajdon a szocialista állami tulajdon felett. Ők valami egészen mást gondolnak. Ők úgy gondolják, hogy az ő liberális demokráciájuk győzött a kommunizmus felett. Az ő fejükben most sem és akkor sem nemzetállamok, hanem a globális világ áll és állt a középpontban, amelyet globális szervezetek, intézmények és hálózatok irányítanak, és amelyet világszintű kereskedelmi és techno-kommunikációs hálózatok kapcsolnak össze. Ezért Soros György őszintén az ő hősük, persze az apró sem jön rosszul. Ezért nem jutunk dűlőre a jogállam és a demokrácia ügyében sem. Mind tudjuk, hogy egy alkotmányos jogállami rendszerben élünk, amit az Alaptörvény világosan lefektet és véd. Az ő számukra a jogállam egy eszköz, amellyel magukhoz hasonlóvá gyúrhatnak bennünket. Ezért őket nem is érdeklik a tények, és a mi érveink sem. Ők most szent háborút vívnak, egy jogállami dzsihadot. Márpedig, Barátaim, a dzsihad dal szemben a szavak ritkán segítenek. Itt erőt kell mutatnunk, jöjjön hát a reconquista! Ugyanez a helyzet a demokráciával is. Ők a demokrácia leépítését, visszacsúszását látják, mi pedig a mindennapi életünket. A választással, népszavazással, virulens baloldali sajtóval és éles politikai vitákkal. Olyanok ők, mint a nő a freudi viccben, aki menekül az őt üldöző félelmetes árny elől. Amikor az árny utoléri, a nő elhaló hangon kérdi: „Mit akar tőlem?” Mire az árny: „Én? Hiszen Ön álmodik engem!” Így állunk hát egymással, és az igazság az, hogy nem akarunk olyanná válni, mint ők, és aligha hihetjük, hogy ők hozzánk akarnának visszahasonulni. Semmi értelme eltagadni a különbségeket. Ez a vita a nyugati világon belül elkerülhetetlen. A vita persze fontos, de nem a legfontosabb. A legfontosabb az, hogy együtt akarunk-e maradni. Különösen itt, Európában, mert az Európai Uniónak csak akkor van jövője, ha az egyre növekvő kulturális elidegenedés ellenére is együtt tudunk maradni. A magunk részéről mi egyben akarjuk tartani az Európai Uniót. Ezért többször is tettünk tolerancia-ajánlatot Brüsszelnek és Berlinnek is. Nem várjuk el, hogy magukévá tegyék, európai szintre emeljék a magyar migránspolitikát, a magyar családpolitikát vagy a magyar kül- és nemzetpolitikát, de ők sem követelhetik tőlünk azt, hogy átvegyük az övéket. Nincs más megoldás, csak a tolerancia. Csak így találhatunk közös utat, márpedig az uniónak is előre kell mennie, nem hátra.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Így állnak hát a dolgaink 2022. télvíz idején, ötven nappal a választás előtt. Láthatjuk, hogy a választás tétje óriási, a magyarság számára létkérdés. Pedig úgy szeretnénk már egy választást,

ami nem létkérdés, hanem egyszerűen egy jó kormány megválasztásáról szól! Fájdalom, ez most nem lehetséges. Ez a választás még arról szól, hogy Gyurcsány és Bajnai akar visszatérni. Tegnap Gyurcsány Ferenc be is jelentette, készen állnak a visszatérésre. És ha visszatér, vissza is visz bennünket oda, ahol egyszer már jártunk, és ahová egyetlen porcikánk sem kívánkozik. Idézzük fel, milyen csalódást okozott a fővárosiaknak Budapest új baloldali vezetése. Kilenc ellenzékben töltött év után kaptak egy lehetőséget, hogy megmutassák, mit tudnak. Ráadásul a kormány az ország erején felül fejleszti a fővárost. Mégis káosz, kosz, hajléktalanok és dugók, korrupció, inkompetens vezetők, nagyképűsködés és lustaság. Gyurcsány emberei beültek a kasszába, Bajnai meg szép csendben működteti a jutalékos rendszert. És ehhez elég volt két év elfuserált baloldali kormányzás. Mindenki láthatja, ők hátra mennek, és nem előre. Persze az is igaz, hogy napsütésben és jó szelek mellett még a részeg kapitány is elkormányozza a hajót. Szélszélben pedig az is elég, ha valaki magas, vékony, és szeret sokáig aludni. De erős és kavargó szélben, viharjelzés idején higgyék el, kell a jó tengerész. És lehet, hogy nekünk szélfúttá a bőrünk, barázdált az arcunk, érdes a kézfogásunk, a modorunk sem mindig követi az udvari etikettet, és a mozgásunk sem éppen egy balett-táncosé, de a hajózás a szenvedélyünk, és minden másnál jobban szeretjük a hajót, amiért felelősséggel tartozunk. Ismerjük a hullámokat, és tiszteljük a tengert. Láttunk már óriási viharokat, kormányoztunk már hatalmas szélben, és ami a legfontosabb: tudjuk, hogy merre akarunk menni. Ide is van írva elém: előre és nem hátra!

Barátaim!

A baloldal most azzal a blóddlal áll elő, hogy akik csatlakoznak hozzájuk, úgy hagyják maguk mögött addigi életüket, mint Krisztus tanítványai a halászhálót. Ez már, kérem, a sokadik baloldali megváltó-jelölt. Én emlékszem, Gyurcsány Ferenc is így kezdte. Engem azonban inkább egy szélhámós televíziós távgyógyítóra emlékeztet, aki gyógyulást ígér, de valójában csak három az egyben kínálja neked az akciós DVD-t. És amikor minden maszlagot elhittél, minden kiadványt megvásároltál, lelép a pénzeddel a Bahamákra, Te meg ott maradsz gyógyulás nélkül, üres zsebbel, egy rakat giccses DVD-vel.

Barátaim!

2010 óta már negyedszer akarják eladni nekünk a megváltozott és megújult, össze- és újjászervezett baloldal meséjét. Én biztos vagyok abban, hogy a magyarok gyomra ezt

negyedszerre se veszi be. Bevallom, abban reménykedem, akármilyen szívósak is az osztályharcos kommunisták, akármilyen fejlett is a klóntechnikájuk, ha most legyőzzük őket, nem tudnak annyi MiniFerit gyártani, hogy még egyszer akárcsak sorompóba is léphessenek. Az ellenfelet ismerjük. Gyuri bácsi ejtőernyőseit lassan már nevükön szólítjuk. A Brüsszelből érkező zsoldosokat sem először vetik be ellenünk, és mi tudjuk, hogyan kell szétkergetni őket. Most azonban nem is velük kell törődnünk, hanem a saját táborunkkal. Barátaim, sohasem voltunk még olyan erősek, jól szervezettek és elszántak, mint most. Tűrjük fel az ingujjakat, és tegyünk pontot az ügy végére. Nyergeljetek, a kampány elkezdődött, ideje, hogy mi is kilovagoljunk.

Jöttünkre ötven nap múlva, jobboldalról számítsatok! A Jóisten mindannyiunk felett, Magyarország mindenek előtt! Hajrá, Magyarország, hajrá, magyarok!